

Αν θέλεις να δεις την Ελλάδα του μέλλοντος, επισκέψου την σημερινή Αμερική (Δημήτρης Νατσιός, Δάσκαλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 23 Δεκεμβρίου, 2012

Έγινε το μεγάλο αυτό κακό στην υπερφίαλη Αμερική, που παραπέμπει ευθέως στον κυριακό λόγο για «το έξωθεν του ποτηρίου», το οποίο είναι φανταχτερό, αλλά «έσωθεν γέμει» αδικίας, βίας και πάσης ακαθαρσίας, έχουμε στο κεφάλι μας και τα σάβανα της οικονομικής φρίκης, πυκνώνει το σκοτάδι γύρω μας. Ο φόβος για τα μελλούμενα μεγαλώνει. Και στο στόμα και την σκέψη όλων μας τι θα γίνουν τα παιδιά μας...

Χρονιάρες μέρες δεν θέλω να μαυρίσω την ψυχή κάποιων, όμως όλοι μας αναρωτιόμαστε τι είναι άραγε αυτό που κάνει κάποια παιδιά σήμερα-ακόμη κατ' αρχάς αξιαγάπητα, το καθένα ξεχωριστά- να λειτουργούν συχνά μέσα σε μία σχολική τάξη σαν... αγέλη λύκων ανθρωποφάγων;

Τι είναι αυτό που αποαθωποιεί τόσο πρόωρα τα παιδιά-από τις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου, αν όχι του Δημοτικού-με αποτέλεσμα να αποβάλλουν την παιδικότητα και την αγνότητά τους, φυλάσσουντας όμως την ανωριμότητα ως κόρην οφθαλμού, «σαν να φοβούνται μήπως χάσουν το κακό», όπως γράφει πολύ εκφραστικά ο άγιος Γρηγόριος Νύσσης; («...ώσπερ δεδαικότες μη το κακόν απολέσωσιν», στο «εξήγησις του Άσματος των ασμάτων»). Τα ζητήματα αυτά είναι μεγάλα και δύσκολα απαντώνται. Το εύκολο είναι να πετροβολούμε τους νέους. «Εμείς στα χρόνια σας είχαμε αξίες», θα πει η αράγιστη από έγνοιες πολλές φορές γεροντοσύνη. «Και τι τις κάνατε;» απαντά ο αδυσώπητος νεανικός λόγος. Τι τις κάναμε, λοιπόν; Εμείς, οι γονείς, οι δάσκαλοι, το σχολείο, η θλιβερή και ανίκανη πολιτεία;

Το σχολείο, για να μιλήσω για τα καθ' ημάς, είναι εικόνα της κοινωνίας μας, μιας κοινωνίας κακέκτυπο της αμερικανικής, που όλο και της μοιάζουμε...

Από αυτή την άποψη, δεν θα έπρεπε να είναι τόσο εύκολο για μερικούς από εμάς να καταδικάζουμε τους νέους ότι έχουν πάρει λάθος δρόμο. Οι νέοι δεν έχουν πάρει λάθος δρόμο. Όχι. Απλώς-και αυτό είναι το πιο τραγικό-βαδίζουν μπροστά από εμάς στον δρόμο που εμείς τους δείξαμε να βαδίζουν. Εμείς είμαστε αυτοί οι οποίοι στην πράξη βάζουμε πάνω απ' όλα τα υλικά αγαθά και τα χρήματα. Εμείς με τα λόγια δεν εξαίρουμε τα υψηλά, αλλά ασχολούμαστε ολημερίς με τα χαμηλά. Εμείς, στην καλύτερη περίπτωση, μιλάμε για αρχές και αξίες, αλλά στην πράξη αποκοπτόμαστε όλο και περισσότερο από αυτές. Όταν, λοιπόν, εμείς ενεργούμε έτσι, θα ήταν παράλογο να έχουμε από τους νέους την απαίτηση να βαδίζουν άλλο δρόμο. Απλώς, αφού πρώτα τους διδάξαμε εμείς, τώρα μας διδάσκουν αυτοί, δείχνοντάς μας που οδηγεί ο δρόμος που εν τη αφελεία μας επιλέξαμε να βαδίσουμε.

Δεν θέλω να γράψω περισσότερα. Θα παραπέμψω σ' ένα κείμενό μου, που είχα γράψει το Δεκέμβριο του 2008, λίγο μετά τα επεισόδια στην Αθήνα, που ακολούθησαν την δολοφονία του νεαρού μαθητή. Προσπαθούσα και τότε «να αναπνεύσω» εν μέσω της καταθλιπτικής κατάστασης. Γυρίζω πάντοτε «πίσω», όταν θολώνει ο νους και μας βρίσκει το κακό.

«Θυμάμαι μία φράση του αρχαίου ιστορικού Πολύβιου, που θέλει προσοχή στην ανάγνωσή της. Έλεγε: «Ει μη ταχέως απολώμεθα, ουκ αν εσώθημεν», δηλαδή, αν δεν καταστραφούμε «ταχέως», δεν θα σωθούμε. Μακάρι η καταστροφή αυτή να αναφέρεται σ' όλα αυτά τ' άσχημα και τις ψευτιές που καταπλάκωσαν την ζωή μας. Δεν θέλω τέτοιες εορταστικές μέρες να φορτώσω το κείμενό μου με πράγματα που προκαλούν λύπη. Όμως «θλίψις γαρ έχει με, φέρειν ου δύναμαι... σκέπην ου κέκτημαι». Η μόνη μας παραμυθία και καταφυγή, είναι η αγία μας πίστη. Χαρά μεγάλη μάς αναμένει, όταν ακούσουμε τα ευλογημένα χαράματα των Χριστουγέννων, εκείνο το εξάισιο «δεύτε ιδωμεν πιστοί πού εγεννήθη ο Χριστός». Ας το καταλάβουμε ότι μόνο με την Ορθοδοξία μπορεί να γίνει πραγματική επανάσταση. Ανέτρεψαν το πανίσχυρο ρωμαϊκό σύστημα οι πρώτοι Χριστιανοί, όχι με τη βία, αλλά με τον τρόπο της ζωής τους, με την εν Χριστώ αγάπη. Το γράφει ο απόστολος Παύλος στην α' προς Κορινθίους «...λοιδορούμενοι ευλογούμεν, διωκόμενοι ανεχόμεθα, βλασφημούμενοι παρακαλούμεν». (δ', 12). Ενώ σήμερα «οι άνθρωποι καταντήσανε σαν άδεια κανάτια, και προσπαθούν να γεμίσουν τον εαυτό τους, ρίχνοντας μέσα ένα σωρό σκουπίδια, μπάλες, εκθέσεις με τερατουργήματα, ομιλίες και αερολογίες, καλλιστεία, που μετριέται η εμορφιά με τη μεζούρα, καρνάβαλους ηλίθιους, συλλόγους λογής-λογής με γεύματα και με σοβαρές συζητήσεις για τον ίσκιου του γαϊδάρου, θα πει ο δάσκαλος του Γένους, Φώτης Κόντογλου, στα «Μυστικά Άνθη» του. Όλα αυτά συμβαίνουν γιατί απομακρυνθήκαμε από την χριστιανική παιδαγωγία. Θ' αφήσω τις δικές μου φλυαρίες σ' αυτό το σημείο και θα μαθητεύσω σε κάποιες πολύτιμες γνώμες αγίων μας, όλες με αναφορά την ανατροφή της νεότητας. «Τα πρώτα πνευματικά κρυολογήματα τα παιδιά τα παίρνουν από τα ανοιχτά παράθυρα των αισθήσεων των γονέων. Περισσότερο τα κρυολογεί η μητέρα όταν δεν είναι

ντυμένη με τη σεμνότητα και μαδάει τα παιδιά της με τη συμπεριφορά της», λέει ο οσιακής μνήμης Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης. (Ποιος, αλήθεια, διευθυντής Λυκείου, για παράδειγμα, μπορεί να μιλήσει σήμερα για σεμνότητα στις μαθήτριες και δεν θα κινδυνεύσει να δεχτεί προπηλακισμούς από τίποτε μεταμοντέρνες μητέρες;). Γράφει ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός: «Ένα δέντρο ωσάν το κόψεις ευθύς ξεραίνονται τα κλαριά. Αμή ωσάν ποτίζεις την ρίζαν, στέκονται δροσερά τα κλωνάρια. Ομοίως είστενε οι γονείς, ωσάν το δέντρο... Είναι μία μηλιά και κάνει ξινά μήλα. Εμείς τώρα τι πρέπει, να κατηγορούμε τη μηλιά ή τα μήλα; Τη μηλιά. Λοιπόν κάμνετε καλά εσείς οι γονείς, οπού είστενε η μηλιά, να γίνονται και τα μήλα γλυκά». (Η τελευταία φράση του αγίου ερμηνεύει και την τωρινή αλλοφροσύνη). «Οι γονείς πρέπει να αγαπούν τα παιδιά τους ως τα παιδιά τους και όχι σαν είδωλά τους. Δηλαδή, το παιδί τους να το αγαπούν όπως είναι και όχι όπως θα ήθελαν να είναι, να τους μοιάζει δηλαδή», λέει ο Γέροντας Επιφάνιος. (Τα παιδιά είναι υπάρξεις, ψυχές αθάνατες που μας τις χάρισε ο Θεός. Κάποια στιγμή ανοίγουν τα δικά τους φτερά. Καλό είναι να έχουμε στο νου μας ότι δεν μπορούμε να τα χρησιμοποιούμε για δικές μας, ναρκισσιστικές, κενόδοξες ικανοποιήσεις ή για να πραγματοποιήσουν δικές μας ανεκπλήρωτες φιλοδοξίες. Αυτό κρύβει χαμηλή αυτοεκτίμηση, η οποία βαραίνει καταθλιπτικά τα παιδιά). «Μηδέποτε εις θέατρον πεμπέσθω το παιδίον ίνα μη λύμην (=βρωμιά), ολόκληρον διά της ακοής και διά των οφθαλμών δέχεται». Ό,τι ήταν το θέατρο την εποχή του αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, είναι σήμερα η τηλεόραση. Ως δάσκαλος ποτέ δεν άκουσα μαθητή να μεταφέρει στην τάξη εξωσχολικές γνώσεις ή εμπειρίες χωρίς ν' αρχίζει τον λόγο του με την εξής κοινότοπη φράση: "Κύριε, είδα στην τηλεόραση». Ποτέ δεν άκουσα το «μου είπε η μαμά ή ο μπαμπάς". (Χάσαμε όμως και τις γιαγιάδες. Κι αυτές εσιώπησαν. Δεν μιλούν στα εγγόνια ή γιατί φοβούνται τα ευερέθιστα παιδιά τους ή γιατί βλέπουν κι αυτές μαζί τους τα τουρκοσκουπίδια της τηλεόρασης). «Εκείνο που σώζει και φτιάχνει καλά παιδιά είναι η ζωή των γονέων μέσα στο σπίτι. Οι γονείς πρέπει να δοθούνε στην αγάπη του Θεού. Πρέπει να γίνουνε άγιοι κοντά στα παιδιά με την πραότητα τους, την υπομονή τους, την αγάπη τους», γράφει ο Γέροντας Πορφύριος. Ο ίδιος άγιος Γέροντας επέπληξε αυστηρά υπερπροστατευτική μητέρα που, απελπισμένη, θρηνούσε για την αποτυχία του παιδιού της στις πανελλήνιες. «Εσύ φταις», της είπε, «πίεση, πίεση όλα τα χρόνια, να είσαι πρώτος, να μη μας ντροπιάσεις, τώρα κλώτσησε το παιδί». (Είχα διαβάσει γι' αυτό το θέμα κάτι πολύ ωραίο. Διδακτικότερες για τις σημερινές μητέρες πάσχουσες από το σύνδρομο της κλώσσας, είναι οι εικόνες της Παναγίας, που την εμφανίζουν να κάθεται με το Χριστό στητό στην αγκαλιά της, ενώ τα χέρια της τον περιβάλλουν στοργικά και διακριτικά, αλλά δεν τον σφίγγουν). «Πολλοί νέοι μας σήμερα έχουν μία παράξενη νοοτροπία: θέλουν να σπουδάσουν χωρίς όμως να πηγαίνουν στο σχολείο (κάνουν πολλές απεργίες, καταλήψεις κλπ), θέλουν να έχουν καλούς βαθμούς, χωρίς να διαβάζουν και θέλουν τ' απολυτήριά τους να τους τα πηγαίνουν και να τους τα δίνουν μέσα στην καφετέρια», είναι λόγια του Γέροντα Παΐσιου, που δεν συνήθιζε να κολακεύει, για να κερδίσει συμπάθεια. Κλείνοντας χριστουγεννιάτικα μία σκέψη

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

μόνο και ευχή: Ίσως ποτέ άλλοτε δεν είναι πιο επίκαιρος ο αγγελικός ύμνος: «Δόξα εν υψίστοις Θεώ και επί γης ειρήνης». Ειρήνη πρώτα στην εμπερίστατη πατρίδα μας.»

Καλά Χριστούγεννα και καλή λευτεριά, αδελφοί...

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)